അജിത ജിത: സമമതി ഭി: സാധു ഭിർഭവാൻ ജിതാന്മഭിർഭവതാ
വിജിതാസ്തേƒപിച ഭജതാമകാമാത്മാനാം യ ആത്മദോƒതികരുണ: (6–16–34)
അഹം വൈ സർവ്വ ഭൂതാനി ഭൂതാന്മാ ഭൂതഭാവന:
ശബ്ദ ബ്രഹ്മ പരം ബ്രഹ്മ മമോഭേ ശാശ്വതീ തനൂ (6–16–51)

ശുകമുനി തുടർന്നു: രാജാവിന് മഹത്തായ പ്രാർത്ഥനോപദേശം നൽകിയ ശേഷം നാരദനും അംഗിരമുനിയും തിരിച്ചു പോയി. ചിത്രകേതു ഭക്തിപുരസരം ഏഴുനാൾ ഈ പ്രാർത്ഥനയുരുവിട്ടു കഴിഞ്ഞു. അതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചിത്രകേതു, സ്വർഗ്ഗവാസികളുടെ നായകനായ വിദ്യാധരനായിത്തീർന്നു. കുറച്ചുനാൾകൂടി ക്കഴിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം ശേഷസവിധം പൂകി. അവിടെ ഭഗവാനെ ചിത്രകേതു എല്ലാ പ്രഭാമഹിമകളോടെയും ദർശിച്ചു. ഭഗവൽപ്പാദങ്ങളെ തൻെറ സന്തോഷാശ്രുക്കളാൽ അഭിഷേകം ചെയ്തു. എന്നിട്ട് ഭഗവാനെ ഇപ്രകാരം പുകഴ്ത്തി വർണ്ണിക്കാൻ തുടങ്ങി.

“ഭഗവൻ, അവിടുന്ന് അജയ്യനാണ്. എങ്കിലും സ്ഥിരതയും ദിവ്യതയും ഉള്ള മനസ്സുകൾക്ക് അവിടുത്തെ കീഴടക്കാം. പിന്നീട് ആ മനസ്സുകളെ അവിടുന്നു കീഴടക്കുന്നു. പരിശുദ്ധമായ കൃപയാൽ അവിടുന്ന് സ്വയം നിസ്വാർത്ഥഭക്തന്മാർക്ക് സമർപ്പിക്കുന്നു. അണുവുണ്ടാകും മുൻപ് അവിടുന്നുണ്ട്. വിശ്വപ്രളയശേഷവും അവിടുന്നുണ്ടാവും. ഇപ്പോഴും അവിടുന്നുമാത്രമേ നിജമായിട്ടുള്ളൂ. ഈ വിശ്വം അവിടുത്തെ സത്തിൻെറ കേവലമൊരണു മാത്രം. അജ്ഞാനികൾമാത്രമേ കർമ്മങ്ങളിലൂടെ മറ്റുള്ളവർക്കും സ്വയവും പീഢനങ്ങളും വേദനകളും നിറച്ച് ദേവതകളെ പൂജിക്കൂ. അത് പാപക്കറയുള്ള പ്രവൃത്തിയാണ്. അവയിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമമായവപോലും സ്വർഗ്ഗം മാത്രമേ ലഭ്യമാക്കുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ സ്വാർത്ഥപരമായിട്ടാണെങ്കിൽ പോലും അവിടുത്തെ ആരാധിക്കുന്നവരുടെ ഹൃദയം നിർമ്മലമായിത്തീരുന്നു. അങ്ങിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധാഭക്തി നിറഞ്ഞവരുടെ ഉള്ളിൽ “ഞാൻ”, “എൻേറത്” എന്ന തോന്നലുകളുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ മറ്റുള്ള ജീവികൾക്കോ സ്വയമോ വേദനയുണ്ടാക്കുന്ന യാഗകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുമ്പോൾ ഈ സ്വാർത്ഥഭാവന വിട്ടു പോവുന്നില്ല. ആത്മപീഢനം വേദനാത്മകവും, പരപീഢനം പാപവുമാണ്. അവിടുത്തെ ദർശനമാത്രയിൽ സകല പാപവും തുടച്ചുമാറ്റപ്പെടുന്നു. ആരുടെ ശക്തിയാലും മഹിമയാലും ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ദേവതകളും പ്രവർത്തനോത്മുഖ മാകുന്നുവോ ആ സർവ്വേശ്വരനും ജീവൻെറ ജീവനും നമസ്കാരം, നമസ്കാരം.”

ഭഗവാൻ ചിത്രകേതുവിൻെറ പ്രാർത്ഥനയിൽ അതീവ സന്തുഷ്ടനായി. “ചിത്രകേതൂ അനുഗ്രഹീതനാണു നീ. കാരണം നീ നിൻെറ ജീവിതലക്ഷ്യം നിറവേറികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നെ കണ്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളുടേയും ആത്മാവ് ഞാൻ തന്നെയാണ്. ഞാനവരുടെ സൃഷ്ടികർത്താവുമാണ്. വചനങ്ങളും പരമസത്തയും എൻെറ ശരീരങ്ങൾ. സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ ഒരുവൻ തൻെറയുള്ളിൽ പലേവിധ സത്വങ്ങളെ കാണുന്നു. ജാഗ്രാവസ്ഥയിൽ അവൻ ഒറ്റപ്പെട്ട വ്യക്തിയാവുന്നു. ഈ രണ്ടവസ്ഥകൾക്കും അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളത് അവൻ തന്നെയാണല്ലോ. അതുപോലെ ഒരുവൻ വിശ്വത്തിലെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളായും താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കണം. അവയെല്ലാം ഞാനാണെന്ന ഏകാത്മതാബോധം ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കണം. നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വമായി വിളങ്ങുന്ന ബോധസ്വരൂപമാണ് ഞാൻ. എന്നെ മറന്നുകൊണ്ട് ജീവിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൻ വൈവിധ്യങ്ങളുടെ നൂലാമാലകളിലും ഭൗതികതയിലും കുടുങ്ങുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള കർമ്മങ്ങളാണ് ദു:ഖഹേതു. ഇഛയേതുമില്ലാത്ത പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിവേകലക്ഷണവും. ഈ വിവേകത്താൽ എന്നിൽ ഭക്തിയുണ്ടാവുന്നു. വിവേകമുണ്ടായി വളർന്ന് താമസിയാതെ നിനക്ക് പരിപൂർണ്ണനാവാൻ കഴിയും.” ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞ് ഭഗവാൻ അപ്രത്യക്ഷനായി.